mil jõggi olli kallast ülleastunud, kandis Peter, kes rammus pois olli, Ewat seljal läbbi. Teine teise kõrwas kõndides aiasid nemmad isekeskis mõnnusat jutto. Sel wisil tousis laste wahhel süddamelik sõbrus ja armastus. Pärrast kui mollemad ollid kirriko õppetusse al olnud ja essimest korda pühha lauale sanud, kaswis nende süddamelik armastus teine teise wasto ikka süggawaminne. Nüüd agga tousis neil waestel üks willetsusse torm teise järrele, ja se putus keige wallusaminne Ewase. Esiteks juhtus seäl küllas üks surma haigus, ja Ewa issaissa, kes tännini suggu ommeti lapse järrele olli kulanud, surri nende essimeste hulgast ärra. Siis tulli Ewa issa wend, se tigge Hans Huber, mõldri perrese, ütles, et temmal kui tüdruko wõõrmü dril täis õigus olli, tedda enneste orjaks wõtta, ja mõldri rahwas ei tohtind sedda mitte keelda. Ewa piddi nüüd keigest lahkuma, mis temma siin Ma peäl armastas. Peter ei näinud tedda monned head aastad mitte, sest et isse piddi

kui handwerki sel reisi peäle minnema. Se armastusse meel Ewa wasto läks sest kül nattukest allapiddi; agga Ewa jures jäi armastus Peetri wasto ikka terwelt temma süddamesse.

Hans ei olleks omma sitkusse pärrast Ewat kül mitte ennese leiba wõtnud, kui ei olleks arwanud, sel wisil sedda palka ennesel piddada, mis piddi ühhe wõõra tüdrukule maksma. Orri, kes temmal tännini olli olnud, sai siis kohhe tenistusest lahti moistetud, kui Ewa senna perrese sai, ja neil kürjal ning ahnel leiwawannemattel wõõrad orjad ei seisand muidogi kaueminne mitte kui hädda pärrast üks aasta. Teniad seäl perres ei sanud mitte täieste süa, agga tõõd sai neile raske ähwardamissega ni rohkeste ette panud, et piddid hommikust õhtust sadik ja ei arwaste ka mitte poled õõd tõ kallal seisma, kui ei tahtnud hirmsaid wandumisse sanno kuulda, ja aioti weel pahhemat katsda. Nenda olli waese Ewa seisus seäl onno maias ja tenistusses.